

Σαν λαός χρειαζόμαστε και τη συγκριτική σκέψη για να αντιμετωπίσουμε την κρίση και το προσφυγικό

(Σε ασύνδετο σχήμα)

Γράφει ο
Βύρων Τομάζος
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: btomazos@gmail.com

Έχουμε την κρίση τώρα μας προστέθηκε και το προσφυγικό για να μας κάνει την καρδιά περιβόλι... που λέμε στη Χίο.

Όλοι βρισκόμαστε σε μια καταθλιπτική κατάσταση άλλο λίγο, άλλο πολύ. Σκέφτηκα ότι κάτι πρέπει να κάνουμε, και θυμήθηκα τη **Γνωστική Συμπεριφορική Ψυχοθεραπεία** (ΓΣΨ) που είχα γράψει για τα άτομα. Τώρα, νομίζω, το χρειαζόμαστε συνολικά σαν κοινωνία, σαν λαός.

Η ΓΣΨ ασχολείται με τη φανερή συμπεριφορά και λιγότερο με τις σκέψεις και τα συναισθήματα. Με το τι συμβαίνει εδώ και τώρα και όχι με αυτά συνέβησαν εκεί και τότε. Δε βασίζεται στο απώτερο παρελθόν όπως η ψυχανάλυση γιατί οι συνθήκες ήταν διαφορετικές από τις σημερινές.

Ένα από τα αντίδοτα που είχα γράψει ήταν η συγκριτική σκέψη. Να φέρνει κανείς στο μυαλό του παρόμοιες καταστάσεις τις οποίες έχει ξεπεράσει ούτως ώστε να του αυξάνει τη θετική σκέψη που του δίνει ψυχολογικά ατού τα οποία πυροδοτούν τον εαυτό να ενεργεί θετικά. Να ενεργεί με αισιοδοξία, να αναλύει τα προβλήματα στην ουσία τους και να υποβιβάζει ει δυνατόν τα αρνητικά τους. Τονώνοντας έτσι τον εαυτό του. Με το να μεμψιμοιρούμε φυσικά όλοι δεν βγαίνει τίποτα. Απλώς επιδεινώνει περεταίρω την κατάσταση. Σίγουρα μέσα στα τόσα αρνητικά υπάρχουν και θετικά. Ουδέν κακόν αμιγές καλού.

Γύρω σ' αυτό το πλαίσιο και στην κατάσταση που βρισκόμαστε θα προσπαθήσω να σκιαγραφήσω ορισμένα θετικά κυρίως σχετικά με την οικονομία και το προσφυγικό. Κύριες πηγές μου είναι μία μελέτη του IOBE (Ίδρυμα Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών) και ένα άρθρο στην Καθημερινή του Πάσχου Μανδραβέλη που τον εκτιμώ ιδιαίτερα. Υπάρχουν σίγουρα και άλλα ατού για τη χώρα μας πέρα του τουρισμού και της ναυτιλίας. Ένα από αυτά που αναφέρονται στη μελέτη είναι η αξιοσημείωτη **αντοχή της ελληνικής επιχειρηματικότητας η οποία αποτελείται ως επί το πλείστον από μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις.**

Αυξάνεται το ποσοστό των επιχειρήσεων που κατέχουν τεχνολογία αιχμής.

Η Ελλάδα καταγράφει έναν από τους υψηλότερους δείκτες καθιερωμένης επιχειρηματικότητας ανάμεσα στις χώρες καινοτομίας το 2014. Το συγκεκριμένο εύρημα αντανάκλαται στην πραγματική δομή της ελληνικής οικονομίας στην οποία κυριαρχούν μικρές και ως επί το πλείστον οικογενειακές επιχειρήσεις. Ωστόσο το ενδιαφέρον είναι ότι ακόμα και μετά από πέντε χρόνια κρίσης με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την βιωσιμότητα των μικρών επιχειρήσεων **η αντοχή της μικρής σε μέγεθος επιχειρηματικότητας στην Ελλάδα παραμένει αξιοσημείωτη.**

Το ποσοστό του πληθυσμού που δηλώνει πως έχει διακόψει ή αναστείλει την επιχειρηματική του δραστηριότητα το 2014 ανέρχεται σε 2,8% νούμερο χαμηλότερο από το 2013, που ήταν 4,8% και βρίσκεται σε μικρή απόσταση από τον μέσο όρο των χωρών καινοτομίας που δείχνει ότι **η επιχειρηματική δραστηριότητα στη χώρα αρχίζει να θωρακίζεται απέναντι στην πολυετή κρίση.** Και φαίνεται ότι τα επιχειρηματικά εγχειρήματα που αναπτύχθηκαν στην Ελλάδα εντός της κρίσης να έχουν καλύτερα διαρθρωτικά χαρακτηριστικά τα οποία διασφαλίζουν σε μεγαλύτερο βαθμό τη βιωσιμότητά τους.

Επίσης διακρίνεται μία στροφή στην εξωστρέφεια.

Το ποσοστό του πληθυσμού ηλικίας 18-64 ετών που βρίσκεται σε αρχικά στάδια επιχειρηματικής ενεργοποίησης ανήλθε το 2004 σε 7,8% έναντι 5,2% το 2012.

Οι περισσότερες επιχειρήσεις δημιουργήθηκαν από ανάγκη παρά από καινοτομία λόγω κρίσης.

Ένα θετικό στοιχείο είναι η ανακοίνωση του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) που αναφέρει ότι με τον νέο νόμο όλες οι διαδικασίες εγγραφής νέων επιχειρήσεων ολοκληρώνονται σε ένα βήμα (αντί δεκαπέντε) σε μία ημέρα (έναντι δεκαεννέα) και από ένα σημείο (αντί οχτώ). Ο αναμενόμενος χρόνος για να ολοκληρωθεί μία διαδικασία ολόκληρης επιχείρησης είναι μία ώρα. Με αυτό γίνεται προσπάθεια να χτυπηθεί το μεγάλο διοικητικό κόστος της Ελλάδος.

Η ΓΣΨ λέει ότι πρέπει να εντοπίσεις και να πολεμήσεις τα προβλήματα στην ουσία τους.

Το μεγάλο πρόβλημα, όπως έχει γραφτεί επαρκώς, είναι ότι το πολιτικό μας σύστημα για να προστατεύσει τα πελαταικά του δίκτυα συντήρησε παρά την κρίση όλες εκείνες τις ρυθμίσεις και ρυθμισούλες που δεν αφήνουν την οικονομία να απογειωθεί.

Το γεγονός ότι η Ελλάδα εξασφάλισε το μεγαλύτερο χρηματοδοτικό πρόγραμμα στην παγκόσμια ιστορία όταν η φυσιολογική και νεοφιλελεύθερη προοπτική ήταν η άτακτη χρεωκοπία, τύπου Αργεντινή, με όλα τα κοινωνικά και συμπαρομαρτούντα σημαίνει ότι κάτι σωστό έγινε παρόλο που οι ειδικοί, οι άριστοι προσηλυτιστές, λένε ότι ήταν λάθος μια τέτοια διαγραφή. Χωρίς φυσικά να προτείνουν μία άλλη λύση...

Στην Ελλάδα και πριν από την κρίση πληρώναμε καλύτερα τους δημοσίους υπαλλήλους. Σήμερα έφτασε ο μέσος όρος μισθών στο δημόσιο να είναι 30.000 ευρώ και στον ιδιωτικό τομέα να είναι 18.900 ευρώ.

Φτάσαμε στο σημείο περίπου τρία εκατομμύρια Έλληνες εργαζόμενοι να συντηρούν όλους τους άλλους.

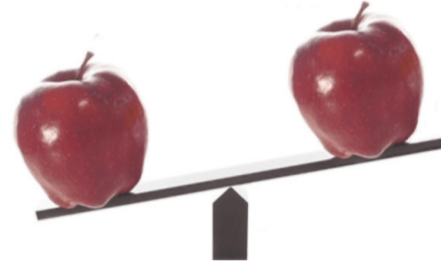
Το διοικητικό κόστος στην Ελλάδα είναι στο αστρονομικό ποσό του **6,8% του ΑΕΠ. Με την Αγγλία να είναι στο 1,5% και την Ιρλανδία στο 2,5%.** Να σημειωθεί ότι το διοικητικό κόστος που είναι 6,8% είναι περίπου 12δισ ευρώ το χρόνο. Σημαίνει ότι το διοικητικό κόστος δεν είναι μόνο κάποια δισ που χάνουμε στην άχρηστη γραφειοκρατία. Αλλά αντανάκλα και σε ένα τεκμαρτό κόστος: τις επιχειρήσεις και τις επενδύσεις που δε γίνονται, επειδή πολλοί αποθαρρύνονται από αυτό το κόστος για να επενδύσουν στην Ελλάδα.

Φυσικά είναι και η δαιμονοποίηση του κέρδους και των επιχειρηματιών αλλά ακόμα οι κρατούσες ιδεοληψίες της σημερινής κυ-

βέρνησης και η στάση τους έναντι του ιδιωτικού τομέα και των ιδιωτικοποιήσεων.

Και σε αυτό τον τομέα παρατηρείται κάποια βελτίωση. Αρκετοί σύντροφοι παραδέχονται τώρα ότι χρειάζονται τους επιχειρηματίες για να τους βγάλουν από την κρίση.

Dare to Compare:

Κάτι που δεν έχουμε συνειδητοποιήσει αρκετοί από εμάς είναι ότι το 2010 φαλίσσαμε ως προς το εξωτερικό ως χώρα αφού δε μπορούμε να δανειστούμε από τις αγορές. Και το 2015 πτωχεύσαμε στο εσωτερικό με τα capital controls. Είναι αξιοσημείωτο ότι παρ' όλ' αυτά είμαστε σε θέση να αναφέρουμε και θετικά σημεία. Τα μέγιστα βάρη της κρίσης τα πήρε ο ιδιωτικός τομέας απόδειξη του οποίου είναι η πληθώρα των ανέργων. Ένας σημαντικός παράγοντας στην ανάπτυξη είναι το κόστος της ενέργειας. Η κυβέρνηση έχοντας σχεδόν το μονοπώλιο της ενέργειας για να δείξει τη φιλολαϊκότητά της κρατά τα οικιακά τιμολόγια χαμηλά και επιβαρύνει τα βιομηχανικά. Που σημαίνει ότι το κόστος της ενέργειας προστίθεται στο κόστος του προϊόντος και μειώνει την ανταγωνιστικότητά του.

Είναι πλέον σαφές, το παραδέχονται και οι κυβερνώντες, ότι για να βγούμε από την κρίση πρέπει να έχουμε ανάπτυξη και εισαγωγή κεφαλαίων, κυρίως από το εξωτερικό, και πρέπει να αλλάξουμε νοοτροπία και τη στάση του κακομοίρη και ηττημένου. Και να προσανατολιστούμε και να επικεντρωθούμε περισσότερο στη σωστή και αποδοτική επιχειρηματικότητα.

Δε γράφω μόνο για την αισιοδοξία αλλά πιστεύω ότι παρά τα διάφορα που μας έχουν συμβεί, όταν τελικά τελειώσει η αξιολόγηση και βρεθεί κάποια φόρμουλα για το χρέος, έστω και με μακροπρόθεσμη αποπληρωμή, θα έχουμε ανάπτυξη. Γιατί εμείς οι Έλληνες είμαστε και παντός καιρού. Είδατε ότι παρά την κρίση και τα σφάλματα, όπως αναφέρει και η μελέτη του IOBE, η επιχειρηματικότητα έχει αντοχές αρκεί όλοι να πιστέψουμε στις δυνατότητές μας και να πάψουμε να φέρνουμε σε κάθε συζήτηση τον κατακλυσμό.

Επίσης, για το προσφυγικό το οποίο είναι μείζονος σημασίας πιστεύω ότι θα καταφέρουμε να βρούμε λύση χρησιμοποιώντας την αρχή της συγκρίσεως στην ΓΣΨ. Παραδείγματος χάριν η μικρασιατική καταστροφή το 1922 ή τους πρόσφυγες που είχαμε από Αλβανία και άλλες χώρες, οι οποίοι ήταν πολύ περισσότεροι από αυτούς που έχουμε σήμερα. Άλλωστε μπορεί να υπάρχουν και ορισμένα θετικά στοιχεία με το μεταναστευτικό. Όπως π.χ. η Ευρωπαϊκή Ένωση αναγνωρίζοντας παραπάνω τη γεωπολιτική μας θέση και την ανθρωπιστική μας προσφορά μας, να μας βοηθήσει να κλείσουμε τη διαπραγμάτευση με ευνοϊκότερους όρους.

Τέλος, θα ήθελα να αναφερθώ και στις εκάστοτε αντιπολιτεύσεις οι οποίες ό,τι και να κάνει η εκάστοτε κυβέρνηση, τα βλέπουν όλα αρνητικά. Νομίζω ότι στην κατάσταση που βρισκόμαστε δεν έχουμε πλέον τέτοια περιθώρια και πρέπει και η αντιπολίτευση να αλλάξει τακτική και να έχει ως κύριο σκοπό το εθνικό συμφέρον και μετά το κομματικό. Και να προσγειωθεί στο παρόν.

Πρέπει να σημειώσω ότι και σε αυτόν τον τομέα υπάρχει κάποια καλύτερευση.

Για να μπω και στα δια ταύτα μου, πρέπει να ασχοληθούμε με τα σημερινά προβλήματα και όχι με το τι έκαναν οι προηγούμενες κυβερνήσεις ή ακόμα και η παρούσα κυβέρνηση στο χρόνο που πέρασε αλλά από εδώ και πέρα τι γίνεται. Και στη Βουλή να πάψουν να ασχολούνται με το παρελθόν και τα σκάνδαλα να τα αφήσουν στη δικαιοσύνη.

Το σημερινό όπιον του λαού είναι η παρελθοντολογία και όχι το παρόν. Και σε αυτό πρέπει να επικεντρωθούμε. ●